

Ζεφνιάζ

#02

εφημερίδα για τη διάδοση της αναρχικής σκέψης και δράσης | Πάτρα, Μάιος 2021

...στον αγώνα για την κοινωνική επανάσταση

ΝΑ ΜΠΛΟΚΑΡΟΥΜΕ ΤΟ ΝΕΟ ΑΝΤΙ-ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΝΟΜΟΣΧΕΔΙΟ

**«Ανάπτυξη» και «εκσυγχρονισμός» σημαίνει 10ωρη εργασία, ελαστικά
ωράρια, μισθοί της πείνας, παράνομη η ταξική οργάνωση και η απεργία**

Ο καταγίγμος των αντιεργατικών νόμων συνεχίζεται. Η κυβέρνηση της ΝΔ επιλέγει να περάσει εν μέσω πανδημίας ακόμα ένα νομοσχέδιο που ανατρέπει κατακτήσεις ολόκληρων αιώνων. Κατακτήσεις βαμμένες με το αίμα των εργατών που έδωσαν τις δικές τους μάχες για μια ζωή καλύτερη, για μια ζωή που δεν θα θυμίζει σκλαβιά, για μια ζωή που μια κάστα ισχυρών δεν θα ιδιοποιείται τον πλούτο που παράγουν οι πολλοί. Η πανδημία χρησιμοποιείται ως ευκαιρία από το κράτος και τα αφεντικά για να βαθύνει ο εργασιακός μεσαίωνας, για να διευρυνθούν οι όροι που συνθέτουν την εργασιακή ζούγκλα με την οποία βρισκόμαστε όλοι αντιμέτωποι.

Την ίδια στιγμή που μετράμε χιλιάδες νεκρούς ως αποτέλεσμα των εγκληματικών πολιτικών που εδώ και δεκαετίες υποστελέχωσαν, απαξίωσαν και διέλυσαν το εθνικό σύστημα υγείας, η κυβέρνηση της ΝΔ επιμένει στο θλιβερό αφήγημα της επιτυχημένης διαχείρισης της πανδημίας και της επιστροφής στην κανονικότητα. Η πραγματικότητα όμως δεν μπορεί να μακιγιαριστεί από κανένα κρατικό παπαγαλάκι. Οι γιγαντιαίες αντιφάσεις του

κρατικού-καπιταλιστικού συστήματος έγιναν έκδηλες για ακόμα μια φορά. Μπροστά στο κέρδος των αφεντικών τι αξία έχουν χιλιάδες ζωές; Το ζήτημα είναι να δουλεύει η καπιταλιστική μηχανή, να μεγιστοποιούνται τα κέρδη, να προελαύνει η «ανάπτυξη». Οι ζωές των εργαζομένων δεν έχουν αξία. Για αυτό και αντί για υγειονομικά μέτρα προστασίας στους χώρους δουλειάς, είδαμε γιγάντωση της εργοδοτικής τρομοκρατίας και ασυδοσίας, προσλήψεις μπάτσων και κατασταλτικά μέτρα. Αντί για ενίσχυση του συστήματος υγείας και ικανοποίηση των αιτημάτων των υγειονομικών, είδαμε δωράκια στις ιδιωτικές κλινικές και διώξεις στους υγειονομικούς. Για αυτό είδαμε το ξύλο στις πλατείες, τις πρόβες ολοκληρωτισμού, το αφήγημα της ατομικής ευθύνης να επιχειρεί να συγκαλύψει τους πραγματικούς υπεύθυνους για τους χιλιάδες νεκρούς. Για αυτό οι απαγορεύσεις διαδεχόταν η μία την άλλη, τα κατασταλτικά πογκρόμ έγιναν καθημερινότητα την ώρα που ψηφίζοντουσαν αντικοινωνικά νομοσχέδια και το μόνο «δικαίωμα» που αναγνωριζόταν ήταν αυτό της παραγωγής και της κατανάλωσης.

ΔΙΑΒΑΣΤΕ

σε αυτό το τεύχος

Άσκηση Ηνίοχος: Τα σύννεφα του πολέμου πυκνώνουν στην περιοχή μας

σελ.3

Για το μαθητικό ζήτημα...

σελ.3

Η πανδημία ως ευκαιρία και οι χρυσές δουλειές των επενδυτών

σελ.4

Μπάτσοι στα Πανεπιστήμια... «τόση δυστοπία»

σελ.4

Το κράτος στοχοποιεί και απολύει εκδικητικά τους γιατρούς που αγωνίζονται

σελ.6

ΑΦΙΕΡΩΜΑ

Μάης 1968

σελ.7

Εργατική Πρωτομαγιά

σελ.8

συνέχεια στην σελ.5

EDITORIAL

Το 2ο τεύχος του Ζερμινάλ έρχεται σε μια περίοδο όπου η πανδημία του COVID-19, η οποία πλήττει από τις αρχές του προηγούμενου έτους ολόκληρο τον πλανήτη, λειτουργεί ως παράγοντας διαρκούς επιτάχυνσης της επίθεσης του κράτους και του κεφαλαίου και τεσταρίματος της κοινωνικής ανοχής. Πατώντας στον φυσικό φόβο του κόσμου απέναντι στο άγνωστο μιας νέας επιθετικής νόσου, τα αφεντικά επιχειρούν να πάρουν πίσω κοινωνικά και ταξικά κεκτημένα εκατονταετιών εξαπολύοντας την πιο βάρβαρη, συγχρονισμένη επίθεση σε εργασιακά και κοινωνικά δικαιώματα που έχει γνωρίσει ως τώρα ο αιώνας μας. Ταυτόχρονα, μια σειρά από ασφυκτικά μέτρα (απαγόρευση βραδινής κυκλοφορίας, απαγορεύσεις και περιορισμός πολιτικών διαδηλώσεων κ.α.) έρχονται να αμφισβητήσουν τις όποιες κοινωνικές σταθερές μπορεί να υπήρχαν μέχρι τώρα στον λεγόμενο δυτικό κόσμο. Το κράτος έκτακτης ανάγκης αποτελεί αδιαμφισβήτητο γεγονός και ήρθε για να μείνει.

Στο μεταξύ, σε ολόκληρη την ευρωπαϊκή ήπειρο το αφήγημα που θέλει τον κρατικό μηχανισμό ως τον μοναδικό εγγυητή της ομαλότητας και της ευταξίας τσαλακώνεται από τις ίδιες τις κυβερνήσεις, που απογυμνωμένες πια από κάθε μανδύα ανθρωπισμού και δίχως να ενδιαφέρονται να τηρήσουν οποιοδήποτε δημοκρατικό πρόσχημα, επιρρίπτουν, αλληλοπλεκόμενες, τις κατηγορίες της ατομικής ευθύνης στα κοινωνικά κομμάτια που αντιδρούν και της πολιτικής σκοπιμότητας σε όσες δυνάμεις επιχειρούν να αποτελέσουν τροχοπέδη στην καπιταλιστική επέλαση. Το φιάσκο των

εμβολίων και η αδυναμία των νοσοκομειακών συστημάτων της Ευρώπης να αντιμετωπίσουν τον κορονοϊό εξαιτίας της διαχρονικής εγκατάλειψης, την ίδια στιγμή που δικαιώματα και ελευθερίες μπαίνουν στον γύψο, δεν αποκαλύπτουν απλώς το απάνθρωπο και υποκριτικό πρόσωπο του κράτους αλλά και το σχέδιο ολικής αναδιάρθρωσης του καπιταλιστικού κόσμου.

Μέσα σε όλα αυτά, το ελληνικό κράτος αποτελεί ίσως το πιο ακραίο παράδειγμα βίαιης αναδιάρθρωσης. Από τον νόμο που ψηφίστηκε πέρσι εν μέσω καραντίνας και απαγορεύσεων και παραδίδει βορά ολόκληρο το φυσικό περιβάλλον (βουνά, ποτάμια, λίμνες, θάλασσες) στους επενδυτές, τα αντικειμενικά νομοθετήματα που εντείνουν τους ταξικούς φραγμούς και θεσμοθετούν την παρουσία των μπάτσων στα ΑΕΙ, μέχρι το νομοσχέδιο για την υποχρεωτική συνεπιμέλεια και το κορυφαίο αντικοινωνικό και αντιεργατικό νομοσχέδιο που σχεδιάζουν να περάσουν στο τέλος του Μάη, είναι προφανές πως χρησιμοποιούν την πανδημία ως πρόσχημα για να περάσουν τα βάρβαρα μέτρα τους δίχως να ανοίξει ρουθούνη. Για το κράτος, θέση στους δρόμους έχουν μόνο όσοι συμβάλουν στην παραγωγική διαδικασία οι οποίοι μπορούν ελεύθερα να στοιβάζονται και να διασπείρουν τον ιό σε χώρους δουλειάς και ΜΜΜ. Την ίδια στιγμή με τη συνοδεία τεράστιας αστυνομικής καταστολής και με την προκλητική ενίσχυση των μηχανισμών αστυνόμευσης και ελέγχου, η κυβέρνηση επιχειρεί εντελώς γκεμπελίστικα να παρουσιάσει τις βάρουσες μεθόδους της ως κρατική μέριμνα και πανάκεια στην πανδημία.

Φυσικά μια τέτοια τακτική δεν θα μπορούσε να λει-

τουργήσει αποτελεσματικά δίχως να χρησιμοποιήσει τη δοκιμασμένη συνταγή συνοδείας του μαστίγιου από το ζαχαρωμένο καρότο, το οποίο στη συγκεκριμένη περίπτωση δεν είναι άλλο από την “πολυπόθητη” τουριστική σεζόν. Οι υποσχέσεις για ένα καλοκαίρι «επιστροφής στην κανονικότητα» δεν επαρκούν για να καλύψουν τους εκατοντάδες θανάτους, τους χιλιάδες νοσούντες και τις άθλιες συνθήκες του συστήματος υγείας που το κράτος αρνείται πεισματικά να ενισχύσει. Ένα κοινωνικό δράμα που εξελίσσεται παράλληλα και δεν βλέπουμε στα δελτία των 8.

Είναι εμφανές πως για δεύτερη συνεχόμενη χρονιά ο λαός προσφέρεται θυσία στον βωμό του τουρισμού, σε ένα κράτος που ξεπουλάει καθημερινά και μελετημένα το δημόσιο πλούτο στις πολυεθνικές εταιρίες και μετατρέπεται σε εργασιακή γαλέρα με μόνο στόχο να εξυπηρετούνται οι πελάτες ενός τόπου που τείνει να μετατραπεί σε παραθεριστικό πορνείο τουριστών. Ένα κράτος που αντιμετωπίζει τους υπηκόους του σαν ιθαγενείς τους οποίους θαμπώνει με χάντρες και καθρεφτάκια, όσο γη και ύδωρ παραδίδονται στα χέρια ντόπιων και υπερεθνικών αφεντικών-“κονκισταδόρων” που παρουσιάζονται ως φανοστάτες του μόνου δρόμου για την υποτιθέμενη ανάκαμψη. Μια ανάκαμψη που, όπως η σιγουριά, η σταθερότητα και η υγεία που τόσο καιρό προπαγανδίζουν, φαντάζει θολή, για λίγους και, το κυριότερο, χτισμένη πάνω σε πτώματα.

Το μέχρι τότε ένα τέτοιο αφήγημα θα κατορθώνει να στέκεται, είναι το στοίχημα των κυρίαρχων. Και το αν η δίκαιη οργή του κόσμου θα πάρει κατεύθυνση οργανωμένης αντίστασης, είναι το δικό μας στοίχημα.

Να μην επιτρέψουμε την διάλυση (και) των δημόσιων δομών ψυχικής υγείας!

Τις προηγούμενες εβδομάδες το κράτος προχώρησε σε δύο ενέργειες οι οποίες οδηγούν στην περαιτέρω υποβάθμιση και διάλυση των δομών ψυχικής υγείας. Στις αρχές Απρίλη είδε το φως της δημοσιότητας το νέο σχέδιο νόμου για τον τρόπο λειτουργίας του ΚΕΘΕΑ, το οποίο στην πραγματικότητα αλλάζει πλήρως τον χαρακτήρα του οργανισμού και απορρίπτει το άκρως επιτυχημένο θεραπευτικό μοντέλο που ακολουθούσε τόσα χρόνια. Αφού, λοιπόν, πριν από ενάμιση χρόνο, καθαίρεσε το εκλεγμένο και άμισθο Διοικητικό Συμβούλιο του ΚΕΘΕΑ και το αντικατέστησε με ένα κομματικά διορισμένο, το κράτος έρχεται σήμερα να καταργήσει, μεταξύ άλλων, δυο από τα βασικά θεμέλια λειτουργίας του οργανισμού : τη γενική συνέλευση και την θεραπευτική κοινότητα. Όπως τονίζεται στο δελτίο τύπου που εξέδωσε ο σύλλογος εργαζομένων στο ΚΕΘΕΑ, το νομοσχέδιο :

- συρρικνώνει θεραπευτικά και επιστημονικά το ΚΕΘΕΑ, μειώνοντας κατά το ένα τρίτο τις μονάδες πρώτης γραμμής μέσω συγχωνεύσεων ενώ ενισχύει τη γραφειοκρατία και τον συγκεντρωτισμό, διογκώνοντας τις κεντρικές και διοικητικές του υπηρεσίες(...)
- Εξαφανίζει τις Θεραπευτικές Κοινότητες, και καταργεί τις επωνυμίες των προγραμμάτων απεξάρτησης που είναι η ταυτότητα του ΚΕΘΕΑ(...)
- Καταργεί όλα τα συλλογικά όργανα που είχε το ΚΕΘΕΑ, εκτός από τη Γενική του Συνέλευση την οποία διατηρεί σε διακοσμητικό ρόλο και συγκεντρώνει όλες τις εξουσίες στο διορισμένο από την εκάστοτε κυβέρνηση ΔΣ(...)
- Καταρτίζει έναν κανονισμό εργασίας με πειθαρχικό και τιμωρητικό χαρακτήρα καταργώντας τις ισχύουσες συλλογικές συμβάσεις εργασίας και τις ελεύθερες διαπραγματεύσεις.

Το γεγονός ότι από το νομοσχέδιο λείπει η έννοια της θεραπευτικής κοινότητας και γίνονται αναφορές σε «ξενώνες φιλοξενίας» και σε «πολυδύναμα κέντρα συγκέντρωσης ανθρώπων ανεξάρτητα από την ηλικία, τα ατομικά χαρακτηριστικά, το είδος εξαρτητικής συμπε-

ριφοράς», καθιστά σαφές ότι στόχος δεν είναι πλέον η ουσιαστική θεραπεία, αλλά μάλλον η «διαχείριση» και η ασυλοποίηση των ανθρώπων με εξαρτητικές συμπεριφορές, κάτι που έρχεται σε αντίθεση τόσο με τις πραγματικές ανάγκες των ανθρώπων αυτών όσο και με τις σύγχρονες επιστημονικές προσεγγίσεις.

Σαν να μην έφτανε αυτό, λίγες μέρες μετά την απόφαση για το ΚΕΘΕΑ, το κράτος ανακοίνωσε το επικείμενο κλείσιμο της Ψυχιατρικής Κλινικής του Νοσοκομείου Κοζάνης, της μοναδικής Ψυχιατρικής Κλινικής σε ολόκληρη τη Δυτική Μακεδονία!

Είναι φανερό ότι το κράτος εκθρεύεται τη δημόσια περίθαλψη και επιχειρεί, για άλλη μια φορά, να τη συρρικνώσει, να ενισχύσει το ιδιωτικό κεφάλαιο στο χώρο της υγείας και να περιθωριοποιήσει ακόμα περισσότερο τους ψυχικά ασθενείς και τους ανθρώπους με εξαρτητικές συμπεριφορές (οι οποίοι στα μάτια των εξουσιαστών φαντάζουν, διαχρονικά, ως υποδεέστεροι ή ακόμη και «μιάσματα»). Τη στιγμή που η κοινωνία βρίσκεται αντιμέτωπη με μια πρωτοφανή υγειονομική κρίση και εκατοντάδες άνθρωποι βρίσκονται διασωληνωμένοι εκτός ΜΕΘ, τη στιγμή που οι δομές του Ε.Σ.Υ (συμπεριλαμβανομένων και των δομών ψυχικής υγείας) είναι ήδη ελάχιστες, όπως και το προσωπικό σε αυτές, το κράτος έρχεται να πλήξει για άλλη μια φορά την κοινωνική πλειοψηφία και ιδιαίτερα όσους ανήκουν στα κατώτερα κοινωνικά – οικονομικά στρώματα. Η επίθεση αυτή που έχουν εξαπολύσει οι κυρίαρχοι θα πρέπει να μας βρει όλους απέναντί της. Οφείλουμε να προτάξουμε τα συμφέροντά μας και να αγωνιστούμε, μαζί με τους εργαζομένους, για την υπεράσπιση των αναγκών των ψυχικά ασθενών και για την ενίσχυση των δημοσίων δομών υγείας.

Ανδρέας Κ.

Για το μαθητικό ζήτημα...

Ο φόβος είναι η μήτρα της απολυταρχίας και των ολοκληρωτικών καθεστώτων. Εκεί βασίζονται και αναπτύσσονται οι εξεταστικές μένες διαστάσεις, τα πνευματικά κελιά, των εξουσιαζόντων, εκεί που με ενοίκιο διαμένουν οι καταπιεσμένοι.

Και αν πρόκειται, λοιπόν, να ευδοκιμήσει ο φόβος, θα πρέπει να μεταλλαχθούν κάποιες συνιστώσες, βασικές υλικές προϋποθέσεις της κοινωνικής ύπαρξης, ως τέτοιας. Η βασικότερη, όχι συγκρίσιμα, μα ως προς την ζωή και την δυνατότητα επιβίωσης της κοινωνίας, είναι η Παιδεία, καθώς αυτή είναι η αιχμή του δόρατος που γκρεμίζει τα αστικά τοιχώματα, η οποία γεννιέται και αναπτύσσεται πολιτικά, μέσα σε ελεύθερους κοινωνικούς χώρους, όπως οι δομές των σχολείων και των Πανεπιστημίων.

Αφού λοιπόν, θεωρηθεί ως θέσφατο η ανάγκη ύπαρξης του φόβου, ως καύσιμο της διαδικασίας της αποριζοσπαστικοποίησης και καταστολής της μαθητικής και φοιτητικής φωνής, διαλεκτικά, οδηγούμαστε στο συμπέρασμα, πως με την έλευση της ιδιωτικοποίησης της Παιδείας, αποκρυσταλλώνεται και κάθε ατομικιστική προσέγγιση, γκρεμίζοντας κάθε συλλογικό οικοδόμημα, κάθε προσπάθεια ανατρεπτικής διαδικασίας.

Ως μαθητές, βρισκόμαστε, αποδιοργανωμένοι και διασπασμένοι, σε χρονιές που στερηθήκαμε κάθε δυνατότητα περαιτέρω συζητήσεων και διασυλλογικών ενεργειών, απέναντι από πολιτικοοικονομικές αποφάσεις, που εξαρθώνουν την εκπαιδευτική διαδικασία, που μεταλλάσσουν κάθε κοινωνική, πολιτική, ακόμα και ανθρώπινη διεργασία, σε μία καταστατική απάθεια, εγκατεστημένη σε όλο το σχολικό περιβάλλον. Βρισκόμαστε αντιμέτωποι με μία απειλή, που είχαμε να την αντικρίσουμε από τα νομοσχέδια Κοντογιαννόπουλου, το 90-91, την εποχή και της δολοφονίας Τεμπονέρα, μία εποχή στην οποία θα γίνει αναφορά και αργότερα.

Σε μία προσπάθεια ανασυγκρότησης και μαχητικών ενεργειών, όπως οι καταλήψεις στους χώρους των σχολείων, οι αυτοοργανωμένες μαθητικές συνελεύσεις βάσης, αντιμετωπίσαμε την αυταρχική στάση της κρατικής μηχανής (μπάτσοι, δημοσιογράφοι, πολιτική ηγεσία), που ένωσε την απειλή από τις ξαφνικές αναθυμιάσεις στους κόλπους του πανεκπαιδευτικού κινήματος.

Μέσα από τις συνθήκες που διαμόρφωσαν τα νομοσχέδια για την πανεπιστημιακή αστυνομία, τις διαγραφές φοιτητών, την βάση στις σχολές, την επαναφορά της διαγωγής, την κατ' εξακολούθηση προσπάθεια εξίσωσης των ιδιωτικών και δημοσίων Πανεπιστημίων,

με σαφή φορέα, την ανάγκη ιδιωτικοποίησης των ελεύθερων χώρων της Παιδείας και την προσαρμογή τους, σε πειθαρχικά, εξεταστικά κέντρα, δόθηκε η υλική βάση για την ανάπτυξη ενός νέου, συμπαγούς αναχώματος, που συνδιαμορφώθηκε στους χώρους των σχολείων και των Πανεπιστημίων.

Μέσα σε αυτή την δίνη των νομοσχεδίων, την εκμετάλλευση μιας σοβαρής υγειονομικής κρίσης για την ολική αναδιάρθρωση του κοινωνικού ιστού, την εξυπηρέτηση της κεφαλαιοκρατικής πολιτικής και του ιδιωτικού τομέα –αποκλειστικά τις μεγαλοεπιχειρήσεις–, τακτοποιήθηκαν με συνοπτικές διαδικασίες και με κύριο γνώμονα την κερδοφορία, τα υγειονομικά μέτρα στα σχολεία.

Πιθανότατα, θα θεωρηθεί γραφική η περιγραφή του συνωστισμού στα σχολεία, η τρομολαγνεία που υφιστάμεθα από τους καθηγητές και η αδιάλλακτη στάση των κυβερνώντων ως προς τις πιθανές λύσεις που προτάθηκαν – δεν περιμέναμε κάτι διαφορετικό από την καπιταλιστική διαχείριση της πανδημίας– παρ' όλα αυτά αναδείχθηκε μία εικόνα για τις κοινωνικές συμπεριφορές και καιρός να αναχθεί σε πολιτική αντιπαράθεση.

Στον ίδιο άξονα, η τηλεκαπαίτευση, αποτέλεσε ένα νέο όπλο διαχείρισης της μάθησης, αφού αντικατέστησε πρωτίστως την διάζωσης εκπαίδευση υπό υγειονομικό πλαίσιο, αλλά σε δεύτερο χρόνο, έδρασε ως καταλυτικό των μαθητικών αντιδράσεων, αφού χρησιμοποιήθηκε ως μέσο συνέχισης του μαθήματος κατά την διάρκεια των καταλήψεων και φαίνεται να μετατρέπεται σε πανάκεια πλέον.

Μέσα από όλα αυτά τα νομοσχέδια, το κλείσιμο των σχολείων, που αποτελούν ελεύθερους χώρους διακίνησης ιδεών, την πειθαρχηση και την καταστολή του μαθητικού συνόλου, την απαγόρευση πρόσβασης των μεταναστών στην εκπαιδευτική διαδικασία, πώς θα έπρεπε να αντισταθούμε; Ποιος ο ρόλος μας στις γειτονιές, τις πλατείες, τα πάρκα και τις διαδηλώσεις;

Βαδίζοντας στους δρόμους των μεγάλων καταλήψεων του 90-91, η συσπείρωση γύρω από ένα ακηδεμόνευτο πανεκπαιδευτικό κίνημα, η δημιουργία συνελεύσεων βάσης, αντιεξουσιαστικής και οριζόντιας δομής, ώστε να δοθεί χώρος στην ανάπτυξη των υλικών βάσεων, που θα επανδρώσουν το μαθητικό δυναμικό, θα αναβαθμίσουν τα βραχυπρόθεσμα και μακροπρόθεσμα αιτήματα και θα διαμορφώσουν ένα συλλογικό πρόταγμα, συλλογικές ενέργειες και επιδιώξεις, για να μετασχηματιστεί το εκπαιδευτικό από τους ίδιους τους μαθητές, σε κάτι πιο Ανθρώπινο, πιο Αλληλέγγυο.

Νικόλας Γ., μαθητής

Άσκηση Ηνίοχος Τα σύννεφα του πολέμου πυκνώνουν στην περιοχή μας

Ολοκληρώθηκε το τελευταίο 10ήμερο του Απρίλη η κοινή στρατιωτική Άσκηση Ηνίοχος στις αεροπορικές βάσεις Ανδραβίδας και Ακτίου, στη Δυτική Ελλάδα, με τη συμμετοχή ενόπλων δυνάμεων 7 κρατών-μελών του ΝΑΤΟ, οι ΗΠΑ, το Ισραήλ, τα Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα, η Γαλλία, η Ισπανία και η Ελλάδα. Η παρουσία των πιο δολοφονικών στρατιωτικών μηχανών του κόσμου μόνο τυχαία δεν είναι. Αντίθετα, συνιστά πρόβα πολεμικής σύρραξης και είναι ενταγμένη στο ευρύτερο σχέδιο αναβάθμισης της παρουσίας του βορειοατλαντικού άξονα στην περιοχή και ειδικά στο ελληνικό κράτος, το οποίο αποτελεί πλέον μια απέραντη στρατιωτική βάση και πολεμικό ορμητήριο για το σφαγιασμό των λαών της ευρύτερης Ανατολικής Ευρώπης και της Μεσογείου.

Όσο γιγαντώνεται η καπιταλιστική κρίση, οι παγκόσμιοι ιμπεριαλιστικοί ανταγωνισμοί οξύνονται ακόμα περισσότερο. Μετά την αναζωπύρωση της σύγκρουσης και στο μέτωπο της Ανατολικής Ουκρανίας μεταξύ ουκρανοναζι του Κιέβου και των αμερικανονατοϊκών συμμάχων τους από τη μια και των πολιτοφυλακών των ΛΔ Ντονιέσκ – Λουγκανσκ και του ρώσικου ιμπεριαλισμού από την άλλη, η ευρύτερη περιοχή της Μεσογείου, των Βαλκανίων και της Ανατολικής Ευρώπης αποτελεί πεδίο συγκέντρωσης τεράστιων πολεμικών δυνάμεων από την πλευρά των ΗΠΑ-ΝΑΤΟ-ΕΕ ώστε να δημιουργηθεί ένα μέτωπο ανάσχεσης και στρατηγικής περικύκλωσης των ρώσικων και κινέζικων ιμπεριαλιστικών δυνάμεων. Νατοϊκές αρμάδες σαρώνουν το Ιόνιο πέλαγος, το λιμάνι της Αλεξανδρούπολης αξιοποιείται συνεχώς για τη μεταφορά στρατευμάτων και πολεμικού υλικού προς ρωσικά σύνορα, ενώ τα σενάρια για εγκατάσταση πυρηνικών σε Άραξο και Αλεξανδρούπολη αναθερμαίνονται. Την ίδια ώρα η διαρκής και εντεινόμενη όξυνση της αντιπαράθεσης μεταξύ του ελληνικού και τούρκικου κράτους (βλ. ενεργειακούς ανταγωνισμούς στο Αιγαίο και την Κύπρο, πρόσφατη επίσκεψη υπεξ Δένδια στην Άγκυρα κ.α.) δεν μπορεί παρά να ιδωθεί ως κομμάτι αυτών των εξελισσόμενων ανταγωνισμών εξαιτίας της στρατηγικής θέσης που κατέχουν τα δυο κράτη στην ευρύτερη περιοχή.

Για το ελληνικό κράτος συγκεκριμένα, αυτή η περίοδος γεωπολιτικής ρευστότητας, εκλαμβάνεται ως ευκαιρία για να δηλωθεί ξανά πως είναι σταθερά προσανατολισμένο στις επιδιώξεις της κυρίαρχης πολιτικο-οικονομικής ελίτ, του ΝΑΤΟ και της Ευρωπαϊκής Ένωσης, επιδιώκοντας να προσδεθεί με ακόμη πιο άμεσους και αδιαπραγμάτευτους όρους στο άρμα του δυτικού ιμπεριαλιστικού μπλοκ παίζοντας το ρόλο του χωροφύλακα και του τοποτηρητή στην περιοχή της νοτιοανατολικής Μεσογείου και των Βαλκανίων.

Η όλο και μεγαλύτερη εμπλοκή του ελληνικού κράτους στους πολεμικούς σχεδιασμούς του ΝΑΤΟ και των συμμάχων του, αναδεικνύει την επιτακτική ανάγκη συσπείρωσης ενός μαζικού και μαχητικού αντιπολεμικού κινήματος που θα βάζει στο στόχαστρο –σε τακτική και όχι ευκαιριακή και εθιμοτυπική βάση– τους πραγματικούς υπεύθυνους, δηλαδή τα κράτη, τον ιμπεριαλισμό, τον φασισμό, το милитарισμό, την ταξική εκμετάλλευση, θέτοντας τη διεθνιστική αλληλεγγύη μεταξύ των λαών ως τη μοναδική επιλογή μπροστά στην προοπτική ενός γενικευμένου πολέμου.

Δήμος Π.

Η πανδημία ως ευκαιρία και οι χρυσές δουλειές των επενδυτών

Οι μεγάλες κατασκευαστικές εταιρείες εν μέσω της εξελισσόμενης πανδημίας και εκμεταλλευόμενες το lock down και τα μέτρα περιορισμού που είναι σε ισχύ για αρκετά μεγάλο χρονικό διάστημα κάνουν χρυσές δουλειές, γεμίζοντας τις τσέπες τους και καταστρέφοντας τη φύση. Οι εργασίες μετατροπής πολλών βουνών σε απέραντα βιομηχανικά τοπία από τσιμέντο και ανεμογεννήτριες όχι μόνο δεν σταμάτησαν αλλά εντάθηκαν. Σε πολλές περιοχές όπου υπήρχαν δυναμικές αντιδράσεις κατοίκων ξεκίνησαν εργασίες καθώς μέσα στην συνθήκη της πανδημίας καθίσταται αρκετά πιο δύσκολο να εκδηλωθούν οι αντιστάσεις.

Την ίδια στιγμή που ο λαός πεθαίνει στις εντατικές, που δεν υπάρχει κρεβάτι ΜΕΘ για αυτούς που νοσούν, που δεν έχει παρθεί κανέναν πραγματικό μέτρο υγιονομικής προστασίας, που οι εργαζόμενοι στοιβάζονται χωρίς κανέναν μέτρο προστασίας μέσα στους χώρους δουλειάς και στα Μ.Μ.Μ., που η κυβέρνηση δεν ενισχύει το Ε.Σ.Υ., δεν ικανοποιεί κανένα από τα αιτήματα των υγιονομικών που βρίσκονται στην πρώτη γραμμή για την αντιμετώπιση της πανδημίας (ενώ βρίσκονται αντιμετώπιζοι και με διώξεις). Την ίδια στιγμή που επιβάλλεται απαγόρευση κυκλοφορίας τύπου «στις πλατείες και στις πορείες κολλάει στα Μ.Μ.Μ. και στους χώρους εργασίας όχι), που η μεγάλη πλειοψηφία της κοινωνίας αδυνατεί να τα βγάλει πέρα οικονομικά, οι επενδυτές κυκλοφορούν ανενόχλητοι καταστρέφοντας την μία περιοχή μετά την άλλη, γεμίζοντας τις τσέπες τους από τις «πράσινες» μπίζνες, αδιαφορώντας για την ζωή και την υγεία των κοινωνιών.

Η πανδημία χρησιμοποιείται ως ευκαιρία για μεγιστοποίηση των κερδών των επενδυτών και για εκκίνηση

των εργασιών όπου υπήρχαν «δυσκολίες και προβλήματα» λόγω των κοινωνικών αναταραχών που προκαλούν τα αντικοινωνικά-αντιπεριβαλλοντικά τους σχέδια. Η ένταση της καταστολής και του αυταρχισμού από το κράτος με πρόσχημα την υγιονομική κρίση, η τρομοκρατία που επιχειρεί να επιβάλλει με πρόστιμα, ξύλο, αγωγές και διώξεις σε οποιονδήποτε βγαίνει στο δρόμο, αντιστέκεται και διεκδικεί έχει δώσει στους επενδυτές την ευκαιρία να επιταχύνουν τις εργασίες με τις λιγότερες δυνατές κοινωνικές αντιστάσεις. Με μια σειρά από νομοσχέδια ποινικοποιείται κάθε μορφή αντίστασης και διαμαρτυρίας. Οι αγώνες πρέπει να κριθούν «παράνομοι» και οι αγωνιστές να βρίσκονται σε ομηρία με διώξεις. Οι δυνάμεις της αστυνομίας χρησιμοποιούνται ως στρατός που προστατεύει τις επενδύσεις των ιδιωτών. Η δημόσια γη, τα βουνά και τα ποτάμια μας

περνάνε σε χέρια ιδιωτών. Ολόκληρες περιοχές περιφράσσονται ενώ παράλληλα φυλάσσονται από εταιρίες σκευοφυλάκων και αστυνομία. Βουνοκορφές τσιμεντώνονται και ξεπροβάλλουν πελώριες ανεμογεννήτριες, ενώ ολόκληρα δάση ξηλώνονται ώστε να ανοίξουν οι δρόμοι που θα περάσουν τα υλικά.

Την ίδια στιγμή που οι περισσότερες γραφειοκρατικές διαδικασίες κωλυσιεργούν, που εκκρεμούν προσφυγές για μια σειρά από έργα (οι εργασίες βέβαια έχουν ξεκινήσει κανονικά), περνάνε νομοσχέδια που δημιουργούν το νομοθετικό περιβάλλον για διευκόλυνση των επενδυτών και ακόμα πιο ακραία λεηλασία της φύσης, με επενδύσεις σε περιοχές NATURA, με αναθεώρηση των δασικών χαρτών κλπ. Η αιολική βιομηχανία εξαπλώνεται ραγδαία, καθώς αμέτρητες νεοσύστατες εταιρείες που βρίσκονται υπό την ηγεμονία κολοσσών όπως η

Τέρνα, η Ελάκτωρ, η EnelGreenPower αλλάζουν ονόματα και διευθύνσεις, έτσι ώστε να επωφεληθούν από τη μικρή φορολογία και το δημόσιο και ευρωπαϊκό χρήμα.

Τα Άγραφα, ο Ελικώνας, η Εύβοια, η Τήνος, η Κεφαλονιά, το Βέρμιο, ο Λειβαδίτης είναι μόνο μερικά από τα σημεία που ξεδιπλώνονται τα σχέδια της καταστροφικής καπιταλιστικής ανάπτυξης. Μόνος φραγμός στην καπιταλιστική μηχανή που ρημάζει και λεηλατεί ολόκληρες περιοχές και ιδιωτικοποιεί την ενέργεια είναι οι μαζικές δυναμικές κοινωνικές κινητοποιήσεις. Κόντρα στα σχέδια κράτους και επενδυτών, να οργανωθούμε σε κάθε πόλη, χωριό, βουνό και να δώσουμε με όλες μας τις δυνάμεις κάθε μάχη για την υπεράσπιση της φύσης, της ζωής και της υγείας.

Θωμάς Μ.

Μπάτσοι στα πανεπιστήμια...«τόση δυστοπία»

Ούτε μήνας δεν πέρασε από την μέρα που ο πρωθυπουργός της χώρας, πλάι πλάι με τα πιστά του σκυλιά, κυρία Κεραμέως και κύριο Χρυσόχοϊδη, έντυνε άκομψα το νέο τρομακτικό νομοσχέδιο της κυβέρνησής του, με τον μανδύα της δημοκρατίας. «Στα πανεπιστήμια μπαίνει η δημοκρατία και όχι η αστυνομία» φώναζε δίκως ντροπή στα μισοάδεια έδρανα της βουλής πριν μερικές εβδομάδες. Και τελικά πράγματι, το έκτρωμα αυτό που ονομάζεται νομοσχέδιο για την παιδεία, αντί να ονομαστεί, νομοσχέδιο για την καταπίεση και την ανελευθερία, έγινε νόμος και μάλιστα αφέθηκε να εννοηθεί πως θα εφαρ-

μοστεί το συντομότερο δυνατόν.

Ο κύριος Χρυσόχοϊδης, μάλιστα, έχει φροντίσει, να μας προετοιμάσει σε μεγάλο βαθμό για την εφαρμογή του εν λόγω νομοσχεδίου, στέλνοντας αστυνομικές δυνάμεις στα πανεπιστημιακά campus εδώ και καιρό. Περίπου έναν μήνα νωρίτερα, άλλωστε, συνέβη η βίαιη επέμβαση των μπάτσων, στην πρυτανεία του ΑΠΘ, στην οποία είχαν πραγματοποιήσει κατάληψη φοιτητές του πανεπιστημίου, ως μια πρώτη ένδειξη αντίστασης στον επερχόμενο νόμο. Τότε ήταν που είδαμε έντονα τι πάει να πει πιθανή εδραίωση των αστυνομικών δυνάμεων στις σχολές μας. Τότε ήταν που φανταστήκαμε την διαιώνιση αυτής της δυστοπίας, όπου τα πανεπιστήμια, οι χώροι που πολιτικοποιήθηκαν, που νιώσαμε ελεύθεροι, οι χώροι που ενηλικιωθήκαμε, που εκφράσαμε τις σκέψεις μας, τους προβληματισμούς και τα όνειρά μας, που παλέψαμε για να οργανωθούμε οριζόντια, δίκως ιεραρχικά κατάλοιπα, που αγωνιστήκαμε συλλογικά, τείνουν να γίνουν ένα μάτσο τσιμεντένια κτήρια, αποστειρωμένα και απρόσιτα. Τότε ήταν που η ανάγκη να υπάρξει μια ισχυρή αντίδραση ήταν πιο επιτακτική από ποτέ.

Έτσι, σε πολλές πόλεις, στην Αθήνα, στην Πάτρα, στα Γιάννενα, αλλά ιδίως στην Θεσσαλονίκη ξέσπασε ένα κύμα αντίστασης, κόντρα στην εισβολή της ειδικής ομάδας φύλαξης των πανεπιστημίων, που προοριζόταν να κάνει την πρώτη της εμφάνιση στα τέλη του Απρίλη. Γενικές συνελεύσεις, αντιμαθήματα σε ανοιχτούς πανεπιστημιακούς χώρους, καταλήψεις σχολών αλλά και συνέχιση των καταλήψεων σε διοικητικά κτήρια των πανεπιστημιακών ιδρυμάτων, μαζικές διαδηλώσεις, ακόμα και συγκρούσεις, αποτέλεσαν την πρώτη πικρή από-

ληψη των φοιτητών στην προσπάθεια ίδρυσης πανεπιστημιακής αστυνομίας. Στην Θεσσαλονίκη ειδικότερα, η διάρκεια της κατάληψης της πρυτανείας του ΑΠΘ και πολλών τμημάτων του πανεπιστημίου, τα συνεχή συντονιστικά, οι δράσεις, οι εκδηλώσεις και οι παρεμβάσεις, δημιούργησαν ένα στιβαρό κέντρο αγώνα, έναν ενεργό πυρήνα που μόνο ελπίδα μπορούσε να γεννήσει. Ενώ οι επεμβάσεις των ματ, τα χημικά, το ξύλο, οι συλλήψεις, δεν σταμάτησαν και δεν θα σταματήσουν την δύναμη των αγωνιζόμενων φοιτητών, δεν μπόρεσαν και δεν θα μπορέσουν να αναχαιτίσουν την οργή τους.

Η απόφαση των Χρυσόχοϊδη – Κεραμέως να αναβάλουν την εισαγωγή των μπάτσων στα πανεπιστημιακά ιδρύματα μέχρι τον Σεπτέμβριο, αποδεικνύει πως το φοιτητικό κίνημα, έστω σε έναν μικρό βαθμό, κατάφερε να αποδείξει πως δεν τρομοκρατείται, κατάφερε να ορθώσει ένα πρώτο, αναγκαίο ανάχωμα απέναντι στην επίθεση που τόσο καιρό δέχεται. Πράγματι ο αγώνας είναι συνολικός, αυτό άλλωστε το αποδεικνύουν και οι ίδιες οι κινήσεις των φοιτητών, με την στήριξη που δείχνουν σε κάθε διεκδίκηση, στο εργασιακό πεδίο, στο πεδίο των κρατούμενων και σε άλλα πολλά, μα δεν μπορεί να μην γεννιέται ελπίδα όταν κερδίζεται έδαφος και περιθώριο για μεγαλύτερη όξυνση των αντιδράσεων. Πράγματι η βασική νίκη, η οριστική, θα είναι εκείνη της συνολικής καταστροφής του εξουσιαστικού κόσμου, θα είναι εκείνη της ελευθερίας, μα τέτοιες μικρές χαρές δίνουν την απαραίτητη δύναμη και το ανίκητο πείσμα σε κάθε αγωνιζόμενο άνθρωπο, να μην πάψει ποτέ να παλεύει ενάντια σε τούτη την δυστοπία.

Θένια Π.

Εργατικοί ανατρεπτικοί αγώνες

Η απάντηση στο νέο αντιεργατικό νομοσχέδιο

«Οι δρόμοι δεν ξεχνούν ποτέ τον εργατών το πνεύμα· πορείες, οδοφράγματα, των κολασμένων αίμα»

συνέχεια από εξώφυλλο

«Ανάπτυξη», «εκσυγχρονισμός», «κα-
νονικότητα» είναι το αφήγημα της κυ-
βέρνησης και για το νέο αντεργατικό
-αντισυνδικαλιστικό νομοσχέδιο που
σχεδίασαν από κοινού Βρούτσης και Χα-
τζηδάκης και περιλαμβάνει τα εξής:

-Κατάργηση 8ώρου και επιστροφή στην
10ωρη εργασία χωρίς πρόσθετη αμοιβή,
αλλά με αντίστοιχη μείωση του χρόνου
εργασίας σε άλλη ημέρα ή ρεπό ή πρό-
σθετη άδεια μέσα στο ίδιο εξάμηνο. Σε
αυτό το πλαίσιο είναι προφανές ότι επι-
διώκουν να εξωθήσουν τους εργαζόμε-
νους σε ατομικές συμβάσεις εργασίας.
Αυτή την εκβιαστική συνθήκη χαρακτηρί-
ζουν ευελιξία και διευθέτηση του εργάσι-
μου χρόνου, ενώ στην πραγματικότητα οι
εργαζόμενοι γίνονται έρμαια στις ορέξεις
των αφεντικών.

-Αυξάνονται οι ώρες της υπερωρίας
σε 150 για όλους τους κλάδους, ενώ
παράλληλα με το παραπάνω καταργείται
πλήρως η πληρωμή τους. Ειδικά στους
κλάδους με έντονη εποχικότητα (τουρι-
σμός, συγκοινωνίες, κ.α.) ή περιοδικό-
τητα (κατασκευές) για όλους τους μήνες
που οι εργαζόμενοι λιώνουν στη δουλειά
θα εργάζονται 50ωρο χωρίς υπερωρίες,
ενώ ακόμα και η «επιστροφή των ωρών»
είναι φούμαρα καθώς οι περισσότεροι
από αυτούς είτε δουλεύουν μεροκάματο,
είτε απολύονται.

-Οι επιχειρήσεις θα μπορούν με μια
απλή διαδικασία να ενταχθούν στην κα-
τηγορία αυτών που δεν έχουν Κυριακά-
τικη αργία. Ουσιαστικά εντείνουν με κάθε
ευκαιρία την διαδικασία για την πλήρη
κατάργησή της.

-Αποκτά δικαίωμα ο εργοδότης να
απαγορεύσει στον εργαζόμενο την προ-
σέλευσή του στη δουλειά μετά την προ-
ειδοποίηση της απόλυσής του. Αυτό
διευκολύνει τον εργοδότη και οικονομι-
κά, αφού η αποζημίωση απόλυσης μετά
από προειδοποίηση είναι μειωμένη κατά
50%, αλλά και όσον αφορά τους ταξι-
κούς αγώνες αλληλεγγύης που μπορούν
να λάβουν χώρα από συναδέλφους ή
σωματεία στον χώρο της δουλειάς του
απολυμένου.

-Οι εργατικές διεκδικήσεις παύουν να
υπάγονται στην Επιθεώρηση Εργασίας
και μεταβιβάζονται στο αυτόνομο νομι-
κό πρόσωπο ιδιωτικού δικαίου Ο.ΜΕ.Δ.
(Οργανισμός Μεσολάβησης και Διαιτη-
σίας).

-Έχει το δικαίωμα ο εργοδότης να συ-
στήνει ατομική σύμβαση εργασίας με τον
εργαζόμενο ακόμα και αν υπάρχει ήδη
συλλογική σύμβαση εργασίας.

-Είναι υποχρεωτική η εγγραφή-φα-
κέλωμα των εργατικών σωματείων
και συνδικαλιστικών οργανώσεων στο
«ηλεκτρονικό μητρώο συνδικαλιστικών
οργανώσεων», στοχοποιώντας τους
συνδικαλιστές, όπως επίσης είναι υπο-
χρεωτική και η εγγραφή στο «μητρώο
πραγματικών δικαιούχων», όπου αυτό
σημαίνει ότι νομιμοποιείται πλήρως ο
έλεγχος από το υπουργείο οικονομικών
στα εσωτερικά των σωματείων.

-Στρέφεται ενάντια στις συνδικαλιστι-
κές ελευθερίες των εργαζομένων, ποι-
νικοποιείται η συνδικαλιστική δράση, η
απεργία και οι απεργιακές κινητοποιή-
σεις και περιφρουρήσεις καθίστανται όχι
μόνο «παράνομες και καταχρηστικές»,
όπως έχει συμβεί τα τελευταία χρόνια,
αλλά ποινικά κολάσιμες πράξεις.

-Μετατρέπεται ο συνδικαλισμός σε μια
ψηφιακή μάχη μηχανισμών όπου ακυρώ-
νεται οι πραγματικές διαδικασίες της
συνέλευσης με τη ζωντανή συναδελφική
συζήτηση, ζύμωση και ανταλλαγή σκε-
πτικών (πολιτική και συνδικαλιστική),
ενώ προωθείται η ηλεκτρονική ψήφος,
ιδιαίτερα σε σημαντικά ζητήματα λήψης
αποφάσεων όπως αυτό της απεργίας.

-Σε επιχειρήσεις που τη λειτουργία
τους κρίνουν αυτοί ως «κρίσιμη για το
κοινωνικό σύνολο», είναι απαραίτητο
να εργάζεται ως προσωπικό ασφαλεί-
ας τουλάχιστον το 40% του συνολικού
προσωπικού. Θεσμοθετείται ουσιαστικά
απεργοσπαστικός μηχανισμός για το χτύ-
πημα των απεργιών.

«Εκσυγχρονισμός» με νέες μορφές εκ-
μετάλλευσης των εργαζομένων. «Ανά-
πτυξη» βαμμένη με το αίμα των εργα-
τών και των ανθρώπων της τάξης μας.
«Κανονικότητα» ο εργασιακός μεσαίω-
νας και η διάλυση της ζωής μας με μια
σειρά από νομοσχέδια και τροπολογίες.
Ανέκαθεν ο στόχος των αφεντικών ήταν
η δημιουργία εργαζομένων «ευέλικτων»
με ωράρια λάστιχο και απογυμνωμένων
από κάθε είδους δικαίωμα. Υποταγμένων
στην υπερεκμετάλλευση και χωρίς καμία
δυνατότητα συλλογικής διεκδίκησης.

Το νέο αυτό νομοσχέδιο αποτελεί κομ-
μάτι της συνολικότερης ταξικής επίθεσης
που έχουν εξαπολύσει με ιδιαίτερο μέ-
νος κράτος κα κεφάλαιο στον κόσμο της
εργασίας και στην κοινωνία. Μετά από
μια δεκαετία καπιταλιστικής κρίσης, γι-
γάντωσης των πολιτικών λιτότητας, ανέ-
χειας και φτώχειας, μετά από 10 χρόνια
μνημονίων, εφαρμοστικών νόμων και
λυσσαλέας επίθεσης σε κάθε κοινωνικό
και ταξικό κεκτημένο, έρχεται ακόμα ένα
νομοσχέδιο να γκρεμίσει όποια κατάκτη-

ση και δικαίωμα έχει απομείνει. Την έξαρ-
ση της κρίσης θα κληθούν να την πλη-
ρώσουν οι εργαζόμενοι με βαρύ τίμημα.
Γιατί οι δομικές και ανεπίλυτες αντιφά-
σεις του καπιταλιστικού οικοδομήματος
είναι αυτές που γεννούν ξανά και ξανά
τις κρίσεις και νέους κύκλους επίθεσης
στις κοινωνίες και στους λαούς. Γιατί η
σφήπη του κρατικού-καπιταλιστικού συ-
στήματος είναι έκδηλη και δεν μπορεί
να μακιγιαριστεί, γιατί αυτό το σύστημα
το μόνο που μπορεί να προσφέρει είναι
εξαθλίωση, θάνατο, φτώχεια και ανέχεια.

Το σύστημα, μπροστά στο αδιέξοδο που
το ίδιο παράγει και συντηρεί, οχυρώνε-
ται προληπτικά απέναντι στον «εσωτε-
ρικό εχθρό» και τις εκρήξεις που αυτός
μπορεί να φέρει. Ένας εχθρός που δεν
είναι άλλος από την μεγάλη κοινωνι-
κή πλειοψηφία η οποία ασφυκτιά μέσα
στην υπάρχουσα βαρβαρότητα. Μπορεί
με τους αρνητικούς κοινωνικούς και
ταξικούς συσχετισμούς που έχουν δια-
μορφωθεί (και εξαιτίας της λυσσαλέας
επίθεσης που δεχόμαστε και εξαιτίας της
παρατεταμένης ήττας των κινημάτων και
της αδυναμίας απάντησης) η κοινωνι-
κή οργή που σοβεί να αδυνατεί να βρει
αγωνιστική κατεύθυνση, αλλά μία ρωγμή
στην κανονικότητα μπορεί να δημιουργή-
σει αλυσιδωτές αντιδράσεις και ανατρο-
πές.

Γι' αυτό, μαζί με την επίθεση σε κάθε
κεκτημένο, με την κατάργηση κάθε δι-
καιώματος, με την γιγάντωση της εργο-
δοτικής αυθαιρεσίας και την διεύρυνση
του αντεργατικού οπλοστασίου κράτους
και εργοδοτών, επιχειρούν να απονε-
κώσουν τους χώρους δουλειάς από
οτιδήποτε ανατρεπτικό και αγωνιστικό.
Ο συνδικαλισμός, η ταξική οργάνωση, η
απεργία και η περιφρούρηση της πρέπει
να παρανομοποιηθούν. Πρέπει να χτυπη-
θεί κάθε εστία ανυπακοής, αντίστασης,
ταξικής δράσης και αλληλεγγύης. Στους
χώρους δουλειάς, αλλά και στους κοινω-
νικούς χώρους, πρέπει να επικρατήσει
σιγή νεκροταφείου. Η καπιταλιστική μπ-
χανή πρέπει να δουλεύει και εμείς απλά
να είμαστε τα γρανάζια της.

Δεν πρέπει να ξεχνάμε, όμως, ότι χω-
ρίς τους εργαζόμενους τα γρανάζια δεν
γυρνάνε. Ότι εμείς οι ίδιοι παράγουμε
τον πλούτο. Πρέπει να πιστέψουμε στις
δικές μας δυνάμεις. Να οργανωθούμε,
να αντεπιτεθούμε, να χτυπήσουμε. Να
υπερασπιστούμε την ιστορία των κοινω-
νικών και ταξικών αγώνων και τις κατα-
κτήσεις τους. Να κάνουμε τον συνδικα-
λισμό επικίνδυνο. Κάθε χώρος δουλειάς
να γίνει εστία αντίστασης και αγώνα. Η
τάξη μας να ξυπνήσει και να αντεπιτεθεί.

135 χρόνια μετά την εξέγερση του
Σικάγο οι δρόμοι πρέπει να φωνάζουν
«κατάργηση της εκμετάλλευσης ανθρώ-
που από άνθρωπο». Γιατί μπορούμε να
ζήσουμε αλλιώς σε μια πιο δίκαιη και
ελεύθερη κοινωνία. Γιατί η νιότη του κό-
σμου είναι η επανάσταση, η αναρχία και ο
ελευθεριακός κομμουνισμός.

Θώμας Μ.

Το τελευταίο διάστημα παρατηρείται μια ολοένα αυξανόμενη επίθεση του κράτους σε βάρος της κοινωνικής πλειοψηφίας και των εργαζομένων, η οποία εκδηλώνεται με μια σωρεία αντικοινωνικών και αντεργατικών νομοσχεδίων, διώξεις και καταστολή. Η επίθεση αυτή, δεν θα μπορούσε όπως είναι λογικό να μην βάλει στο στόχαστρο και τους αγωνιζόμενους υγειονομικούς, οι οποίοι όλο αυτό το διάστημα αναδεικνύουν αδιάκοπα την τραγική κατάσταση που επικρατεί στα δημόσια νοσοκομεία, καταρρίπτοντας έτσι το κυβερνητικό αφήγημα περί δήθεν επιτυχημένης διαχείρισης της πανδημίας.

Οι εκδικητικές ενέργειες του κράτους (καθώς και των υγειονομικών περιφερειών αλλά και των κρατικά διορισμένων διοικήσεων των νοσοκομείων) απέναντι στους γιατρούς που διεκδικούν τα αυτονόητα δεν έχουν τελειωμό. Τον Νοέμβριο του 2020 ασκήθηκε εισαγγελική δίωξη σε βάρος της προέδρου της ΕΝΙΘ (Ενωση Νοσοκομειακών Ιατρών Θεσσαλονίκης) Δάφνης Κατσίμπα, με βάση το αδίκημα της «διέγερσης σε ανυπακοή», επειδή το σωματείο είχε καλέσει σε συμμετοχή στις εκδηλώσεις μνήμης για την επέτειο του Πολυτεχνείου. Λίγο αργότερα, τον Φεβρουάριο του 2021 η αστυνομία κάλεσε για προανακριτική εξέταση την πρόεδρο της ΟΕΝΓΕ (Ομοσπονδία Ενώσεων Νοσοκομειακών Πατρών Ελλάδας) και της ζήτησε να δώσει εξηγήσεις για την απεργιακή κινητοποίηση που είχε καλέσει η Ομοσπονδία στις 24 Σεπτεμβρίου του 2020, ενώ αντίστοιχη δίωξη ασκήθηκε και σε βάρος του προέδρου της ΠΟΕΔΗΝ.

Τα παραπάνω αποτελούν ένα πολύ μικρό δείγμα της επιχείρησης φίμωσης που έχει εξαπολύσει το κράτος ενάντια στους αγωνιζόμενους γιατρούς αλλά και στους εργαζομένους εν γένει. Το πιο κραυγαλέο και προκλητικό, όμως, περιστατικό είναι η απόλυση του γιατρού Κώστα Καταραχιά, ο οποίος είναι εδώ και χρόνια πρόεδρος του σωματείου εργαζομένων στο νοσοκομείο «Άγιος Σάββας», του μεγαλύτερου αντικαρκινικού νοσοκομείου της χώρας. Η στοχοποίηση του συγκεκριμένου γιατρού έχει τις ρίζες τις αρκετά

Το κράτος στοχοποιεί και απολύει εκδικητικά τους γιατρούς που αγωνίζονται

Πίσω από το χειροκρότημα και το «ήρωες» κρύβεται μια ολόκληρη βιομηχανία διώξεων σε βάρος των υγειονομικών

χρόνια πίσω και οφείλεται στην ιδιαίτερα αγωνιστική στάση τόσο του ίδιου όσο και συνολικά του σωματείου των εργαζομένων στον «Άγιο Σάββα». Το 2019, ο τότε διοικητής του εν λόγω νοσοκομείου είχε επιχειρήσει να απολύσει ξανά τον Κώστα Καταραχιά, κάτι που απετράπη εξαιτίας των δυναμικών κινητοποιήσεων των εργαζομένων. Η επίθεση και η στοχοποίηση σε βάρος του οξύνθηκε ιδιαίτερα τους τελευταίους μήνες, τόσο επειδή ο ίδιος φανερώνει συνεχώς την εγκληματική διαχείριση της υγειονομικής κρίσης από το κράτος και τις ελλείψεις που υπάρχουν σε προσωπικό και εξοπλισμό, όσο και επειδή το σωματείο του νοσοκομείου απάντησε δυναμικά στην, προ λίγων μηνών, προκλητική απόφαση της διοικήτριας να ασκήσει ΕΔΕ σε βάρος εργαζομένων επειδή «τόλμησαν» να νοσήσουν από Covid-19. Έτσι, τον Δεκέμβριο του 2020 η κυβέρνηση αποφάσισε να μεταθέσει εκδικητικά τον Κ.Καταραχιά στην κλινική Μ.Ε.Θ του νοσοκομείου «Σωτηρία», σε μια κίνηση που στόχευε αποκλειστικά και μόνο στην τρομοκράτηση του ίδιου και στην απομάκρυνσή του από τις δραστηριότητες του σωματείου στο οποίο συμμετέχει. Τον Ιανουάριο του 2021, ανακοινώθηκε από το Υπουργείο ότι δεν θα ανανεωθεί η σύμβαση του (καθώς υπηρετεί ως επικουρικός γιατρός), η οποία έληγε στις 31 Μαρτίου, παρά το

γεγονός ότι υπάρχει απόφαση σύμφωνά με την οποία όλες οι συμβάσεις των γιατρών ανανεώνονται αυτόματα μέχρι τουλάχιστον τις 31 Οκτωβρίου, εξαιτίας της οξυμένης υγειονομικής κρίσης. Με αυτόν τον τρόπο έγινε ο μοναδικός γιατρός (αργότερα προστέθηκε στη λίστα μια ακόμη γιατρός, μητέρα, επειδή ζήτησε άδεια ειδικού σκοπού) ανάμεσα στους περίπου δύο χιλιάδες συναδέλφους του, ο οποίος βρέθηκε απολυμένος εν μέσω της πανδημίας επειδή δεν ανανεώθηκε η σύμβασή του, σε μια περίοδο μάλιστα που η κυβέρνηση αποφασίζει να επιτάξει ιδιώτες γιατρούς επειδή το προσωπικό στα νοσοκομεία δεν επαρκεί, προκειμένου να κρύψει τα χιλιάδες κενά που υπάρχουν. Η αίτηση που έχει καταθέσει ο Κώστας Καταραχιάς μέσω της οποίας ζητάει να παραταθεί η σύμβαση εργασίας του τουλάχιστον μέχρι τις 31 Οκτώβρη, απορρίφθηκε αρχικά από το Πρωτοδικείο Αθηνών και θα εκδικαστεί στις 25 Μαΐου.

Δεν υπάρχει καμία αμφιβολία ότι η απόφαση της απόλυσης του Κώστα Καταραχιά είναι πολιτική και αποτελεί έναν ακόμα κρίκο στην αλυσίδα της επίθεσης που έχουν εξαπολύσει οι πολιτικές και οικονομικές ελίτ σε βάρος των κατώτερων τάξεων και όσων αντιδρούν στα σχέδιά τους. Σε μια περίοδο που δεκάδες συνάνθρωποί μας βρίσκονται καθη-

μερινά διασωληνωμένοι και πεθαίνουν εκτός Μ.Ε.Θ, οι κάθε λογής εξουσιαστές βρίσκουν την ευκαιρία να επιτεθούν με τους καλύτερους δυνατούς όρους στην κοινωνική βάση και στους καταπιεσμένους, μέσω των αλληπάλληλων διώξεων αλλά και των νομοσχεδίων που, μεταξύ άλλων, απαγορεύουν τη συνδικαλιστική δράση, τις απεργίες και τις διαδηλώσεις, προβλέπουν το φακέλωμα των συνδικαλιστών, καταργούν το οκτάωρο και φέρνουν την αστυνομία και το ιδιωτικό κεφάλαιο μέσα στα πανεπιστήμια. Απέναντι σε όλη αυτή τη δυστοπική συνθήκη, οι άνθρωποι της κοινωνικής και ταξικής βάσης αλλά και όλοι όσοι εκθρευόμαστε την εκμετάλλευση και την αδικία, οφείλουμε να σταθούμε στο πλευρό των διωκόμενων υγειονομικών και όσων βρίσκονται αντιμέτωποι με την κρατική εκδικητικότητα, να σταθούμε αλληλέγγυοι ο ένας με τον άλλον, να περιφρουρήσουμε τα κεκτημένα μας και να αγωνιστούμε προκειμένου να γκρεμίσουμε αυτό το απάνθρωπο σύστημα που μας καταδυναστεύει όλους και να οικοδομήσουμε μια κοινωνία αλληλεγγύης, ισότητας και ελευθερίας που θα τοποθεθεί στο κέντρο της τον άνθρωπο, τις ανάγκες και τις επιθυμίες του, και όχι τα κέρδη του κράτους και των αφεντικών.

*Στις 12 Απρίλη ανακοινώθηκαν τα αποτελέσματα των κρίσεων για θέσεις μόνιμου προσωπικού στο Ε.Σ.Υ. Ο Κώστας Καταραχιάς, ο οποίος είχε καταθέσει τα χαρτιά του αρκετούς μήνες πριν την απομάκρυνσή και την απόλυσή του από τον «Άγιο Σάββα», διορίστηκε ως μόνιμος γιατρός στο νοσοκομείο «Ελενα Βενιζέλου». Το γεγονός αυτό καταρρίπτει το άθλιο επιχείρημα που χρησιμοποιήσαν κυβερνητικά στελέχη, ότι, δήθεν, ο συγκεκριμένος γιατρός δεν διέθετε τα απαραίτητα προσόντα για να εργάζεται στο Ε.Σ.Υ. Ο διορισμός του στη νέα αυτή θέση δεν αναιρεί σε καμία περίπτωση όσα αναφέρονται παραπάνω, καθώς, τόσο οι διώξεις του κράτους εναντίον όσων αγωνίζονται όσο και οι διεκδικήσεις των υγειονομικών για τα αυτονόητα συνεχίζονται κανονικά.

Ανδρέας Κ.

Λογοκρισία και τέχνη

Γράφει η Φωτεινή Ντ.

Η κυριαρχία ακολουθεί πιστά τη μέθοδο του ολοκληρωτισμού καθ' όλη τη διάρκεια της πανδημίας. Αφού έδειξε το πιο σκληρό πρόσωπο της καταστολής στο δρόμο, δεν άργησε να απλώσει το πέπλο της και στην τέχνη. Κλειστά θέατρα, απουσία πολιτιστικών

δρώμενων νομοθεσία για «έλεγχο» στο καλλιτεχνικό περιεχόμενο και σαφώς έκδηλα παραδείγματα λογοκρισίας, τόσο εκτός συνόρων όπως η φυλάκιση του Pablo Hassel, όσο κι εντός αυτών, για ακόμη μια φορά από τη φωνή της δημόσιας τηλεόρασης, με την περίπτωση του Σπύρου Γραμμένου.

Ο στόχος είναι ξεκάθαρος, η φίμωση, η ποινικοποίηση και η ενσωμάτωση του πολιτικού λόγου, της κριτικής και ανατρεπτικής σκέψης. Το ύψωμα αναχωμάτων στην έκφραση, τις ιδέες που πυροδοτούν και πυροδοτούνται από κινήματα και την εκτός συστήματος δημιουργία. Ορέγονται υποταγή και ένταξη σε καλούπια που δεν ταράζουν τα νερά των συμφερόντων του κράτους και του κεφαλαίου. Φτιάχνουν μικρόκοσμους ατομικισμού και τους ποτίζουν με όπιο «ασφάλειας». Όμως δεν υπολογίζουν

πως η τέχνη ανήκει σε όλους, σε κανένα και σε όσα μάτια τη βλέπουν. Δρασαν καταλύτης και γεμίζει σκέψεις, συναισθήματα όνειρα και πάθη. Κι αυτά δεν τετραγωνίζονται από καμία εξουσία.

Για κάποιους το «ψυχρή βαθιά» που ακούστηκε εκείνο το βράδυ από το ραδιομέγαρο της Αγίας Παρασκευής, το Νοέμβριο του 2013, θα μείνει για πάντα ανεξίτηλο. Η φίμωση και η λογοκρισία δεν θα μείνουν αναπάντητες. Όσο κι αν ονοματίζουν την επανάσταση τρομοκρατία, τον αγώνα προτροπή σε βία και τους αγωνιστές εγκληματίες, τόσο εμείς θα σκαρώνουμε στιχάκια να τους χαλάμε τα σχέδια. Τόσο θα αναλαμβάνουμε το καθήκον της τέχνης και της έκφρασης μέσα από άδεια θέατρα, μικρόφωνα ραδιοφώνων και παράνομα live. Γιατί η τέχνη είναι η βάρκα μας στα πελάγη των ονείρων και τα όνειρα δε γνωρίζουν απαγορεύσεις. Γιατί οι απαγορεύσεις σπάνε μόνο με έναν τρόπο, στους δρόμους κι από όλους εμάς... Προδίδετε πάλι την Ποίηση, θα μου πεις,

Την ιερότερη εκδήλωση του Ανθρώπου
Τη χρησιμοποιείτε πάλι ως μέσον,
υποζύγιον

Των σκοτεινών επιδιώξεών σας
Εν πλήρει γνώσει της ζημιάς που
προκαλείτε

Με το παράδειγμά σας στους νεωτέ-
ρους.

Το τί δεν πρόδωσες εσύ να μου πεις
Εσύ κι οι όμοιοί σου, χρόνια και χρό-
νια,

Ένα προς ένα τα υπάρχοντά σας ξεπου-
λώντας

Στις διεθνείς αγορές και τα λαϊκά
παζάρια

Και μείνατε χωρίς μάτια για να βλέπετε,
χωρίς αφτιά

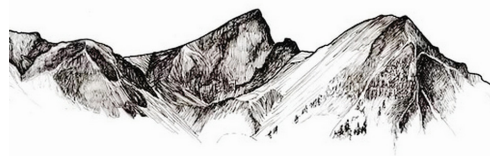
Ν' ακούτε, με σφραγισμένα στόματα
και δε μιλάτε.

Για ποια ανθρώπινα ιερά μάς εγκαλείτε;
Ξέρω: κηρύγματα και ρητορείες πάλι,
θα πεις.

Ε ναι λοιπόν! Κηρύγματα και ρητορείες.
Σαν πρόκες πρέπει να καρφώνονται οι
λέξεις

Να μην τις παίρνει ο άνεμος.
Ο Στόχος (1970), Μ. Αναγνωστάκης

Η ιστορική Νιάλα στο στόχαστρο της «πράσινης» ανάπτυξης

Δεκάδες ανεμογεννήτριες πρόκειται να τοποθετηθούν στον ιστορικό αυχένα της Νιάλας ως κομμάτι του ευρύτερου σχεδίου για μετατροπή των βουνών των Αγράφων σε βιομηχανική ζώνη από αιολικά και των ποταμών σε κανάλια ελεγχόμενης ροής εξαιτίας των δεκάδων μικρών υδροηλεκτρικών φραγμάτων που έχουν αδειοδοτηθεί.

Στον αυχένα της αιματοβαμμένης Νιάλας, τον Απρίλιο του 1947 έχασαν τη ζωή τους εκατοντάδες μαχητές του ΔΣΕ όταν καταδιωκόμενοι και κάτω από αντίξοες συνθήκες επιχειρούσαν –και κατάφεραν με βαριές απώλειες– να σπάσουν τον κλοιό του Εθνικού Στρατού. Πολλοί αντάρτες χάθηκαν κατά τη διάρκεια της κακοκαιρίας, ενώ άλλοι συνελήφθησαν και καταδικάστηκαν σε θάνατο.

Τον Απρίλη του 1947, μπήκε σε εφαρμογή το σχέδιο Τέρμινους, που είχε σχεδιαστεί από τον αρχηγό της εγγλέζικης αποστολής Ρόλινγκς και οργανώθηκε από το γενικό επιτελείο του κυβερνητικού στρατού με την προσωπική επίβλεψη του στρατιωτικού συμβούλου της αμερικανικής πρεσβείας στην Αθήνα, ναυάρχου Σνέκενμπεργκ και στόχο είχε την εξολόθρευση του ΔΣΕ.

«Τέρμινους» σημαίνει τελικός. Το 1947 σηματοδοτούσε την προσπάθεια για ολοκληρωτική εξόντωση του Δημοκρατικού Στρατού. Μέχρι σήμερα –και μέσα σε διαφορετικές συνθήκες– οι εξουσιαστές επιχειρούν αφανίσουν κάθε φωνή αντίστασης και ανυπακοής αλλά και να σβήσουν την ταξική μνήμη ξαναγράφοντας και παραχαράσσοντας την ιστορία. Όμως, η ταξική μνήμη μπολιασμένη με τα περιεχόμενα των σημερινών αγώνων για την ανατροπή των σχεδίων των αφεντικών παραμένει ένα μεγάλο αγκάθι για τους εξουσιαστές.

Θωμάς Μ.

Μάης 1968 Η κοινωνική αντικαθεστωτική μνήμη ενάντια στην ιστορική λήθη

Στις 2 Μαΐου του '68, ο κοσμήτορας Πιερ Γκραπέν του πανεπιστημίου της Ναντέρ αδυνατεί να διαχειριστεί τις συγκρούσεις, που λαμβάνουν χώρα από τον Μάρτιο, μεταξύ των φοιτητών και των αρχών και κλείνει το πανεπιστήμιο με λοκ άουτ. Ακόμη, ανακοινώνεται ότι η διοίκηση θα αποβάλλει τους πρωταίτιους των επεισοδίων και παραπέμπει στο πειθαρχικό οκτώ φοιτητές.

Την Παρασκευή 3 Μαΐου, στο πανεπιστήμιο της Σορβόνης συγκεντρώνονται περίπου 300 φοιτητές, για να διαμαρτυρηθούν για την παραπομπή στο πειθαρχικό των οκτώ της Ναντέρ. Στις 3 το μεσημέρι η ατμόσφαιρα αλλάζει, καθώς καταφθάνει η πληροφορία ότι εκατό φασίστες ετοιμάζονται να κινηθούν προς την Σορβόνη. Αμέσως, αρχίζουν την προετοιμασία. Κράνη, ξύλα και πέτρες γίνονται τα εφόδια για την αντιμετώπιση των φασιστών. Ο πρύτανης της Σορβόνης Ζαν Ρος καλεί την αστυνομία να αποκαταστήσει την τάξη. Στις 5 η αστυνομία εισβάλλει στο πανεπιστήμιο και δεν αρκείται στην οικειοθελή αποχώρηση των φοιτητών, αλλά θέλει να τους μεταφέρει για εξακρίβωση. Η είδηση αυτή προκαλεί την οργή των φοιτητών που αρχίζουν να καταφθάνουν στο Καρτιέ Λατέν και

να συγκρούονται με τις κλούβες που κινούνται για την μεταφορά των φοιτητών στην αστυνομία. Ο πρόεδρος Σαρλ ντε Γκωλ πλέει σε πελάγη ευτυχίας καθώς δεν γνωρίζει τίποτα για τα μικροεπεισόδια στην Σορβόνη, και εκείνη την μέρα η Γαλλική διπλωματία είχε θριαμβεύσει, καθώς το Παρίσι θα φιλοξενούσε τις ιστορικές συνομιλίες μεταξύ Η.Π.Α.-Βιετνάμ, για την εξεύρεση συμβιβαστικής λύσης στον πόλεμο που διαρκούσε ήδη 6 χρόνια.

Στη Σορβόνη όμως τα πράγματα είχαν πάρει άλλη τροπή. Ένας διαδηλωτής πετάει με ορμή μια πέτρα στο τζάμι μιας κλούβας, το οποίο σπάει, ανοίγοντας το κεφάλι του αστυνομικού που βρισκόταν πίσω από αυτό. Η αντίδραση των αστυνομικών είναι λυσσαλέα. Αρχίζουν να χτυπούν αδιακρίτως όποιον βλέπουν μπροστά τους. Οι φοιτητές υψώνουν το πρώτο οδόφραγμα στην πλατεία Λουξεμβούργου και ο γαλλικός Μάης μόλις έχει αρχίσει.

Το Σάββατο 4 Μαΐου μια πρώτη ομάδα φοιτητών καταδικάζεται με αναστολή, ενώ την Κυριακή τέσσερις προφυλακίζονται. Τις επόμενες μέρες οι πορείες και οι συγκρούσεις είναι όλο και μαζικότερες· αρχίζουν να συμμετέχουν εκτός από τους φοιτητές και μαθητές, ενώ στις 11 Μαΐου κηρύσσεται γενική

απεργία! Καταλαμβάνονται περίπου 50 εργοστάσια και οι απεργοί ξεπερνούν τους 10.000.000 σε όλη την Γαλλία.

Η συμβολή του γαλλικού Μάη στο ανταγωνιστικό κίνημα δεν μπορεί να θεωρηθεί αμελητέα. Οφείλουμε να αναγνώσουμε από την μεριά μας τι είναι αυτό που έδωσε σε ευρύτερα κομμάτια της κοινωνίας το πάθος, την ενεργητικότητα, τον ενθουσιασμό να δημιουργήσουν δομές αμφισβητώντας την υπάρχουσα δομή της κυριαρχίας, οδηγώντας το κράτος σε πλήρη αποδιοργάνωση. Παρόλ' αυτά, καταλαβαίνουμε και την αδυναμία των αυθόρμητων ταραχών να καταστρέψουν το κράτος, δίνοντάς του την ευκαιρία να περάσει στην αντεπίθεση καταστρέφοντας ό,τι οι εξεγερμένοι δημιούργησαν, αφομοιώνοντας όλες τους τις προσδοκίες. Έτσι, οι επερχόμενες εξεγέρσεις δεν χρειάζεται να είναι ένας ακόμα Μάης του '68 ή Δεκέμβρης του '08, αλλά κάτι καινούριο, κάτι περισσότερο, κάτι που θα είναι πιο κοντά στις εκάστοτε ανάγκες της κοινωνίας για την δημιουργία καταστάσεων προς την καταστροφή του κράτους και του κεφαλαίου, προς την κοινωνική απελευθέρωση.

Εμπρηστές του Ονείρου

Ζερμινάλ

είναι ό μήνας της άνοιξης σύμφωνα με το γαλλικό επαναστατικό ημερολόγιο. Άρχιζε στις 21 Μάρτη και τελείωνε στις 19 Απρίλη.

Ζερμέν (Germen) στα λατινικά σημαίνει σπόρος. Αυτόν το σπόρο της ελευθερίας και την ελπίδα για έναν καλύτερο και δίκαιο κόσμο προσπάθησε να περιγράψει και ο Εμίλ Ζολά στο ομώνυμο μυθιστόρημα του στα 1885. Αυτή την ελπίδα κουβαλάμε κι εμείς στις καρδιές μας.

Ένα όνομα είναι απλά ένα όνομα, ωστόσο δεν ξεχνάμε πως την ίδια ονομασία χρησιμοποίησαν συ-

ντρόφισσες και σύντροφοι στην πόλη της Πάτρας, δυο δεκαετίες πριν, για να εκφράσουν τις δικές τους πολιτικές θέσεις και ανησυχίες μέσα από ένα αναρχικό περιοδικό. Το ίδιο όνομα για να εκφράσουν τον ίδιο ασίγηστο πόθο της ελευθερίας χρησιμοποίησαν ουκ ολίγες φορές σύντροφοι διεθνώς, μέσα στο πέρας των χρόνων. Από την πρώτη απόπειρα του Ρούντολφ Ρόκερ στα 1900 μέχρι πρόσφατα παραδείγματα αναρχικών επιθεωρήσεων, κολεκτίβων, βιβλιοθηκών, ομάδων και πιθανώς άλλων που αγνοούμε.

Σε αυτό το –πολλές φορές απροσπέλαστο και απροσδιόριστο– ιστορικό συνεχές αναφερόμαστε και τον ίδιο αγώνα υπηρετούμε κι εμείς σήμερα.

Τον αγώνα για την κοινωνική επανάσταση, την αναρχία και τον ελευθεριακό κομμουνισμό!

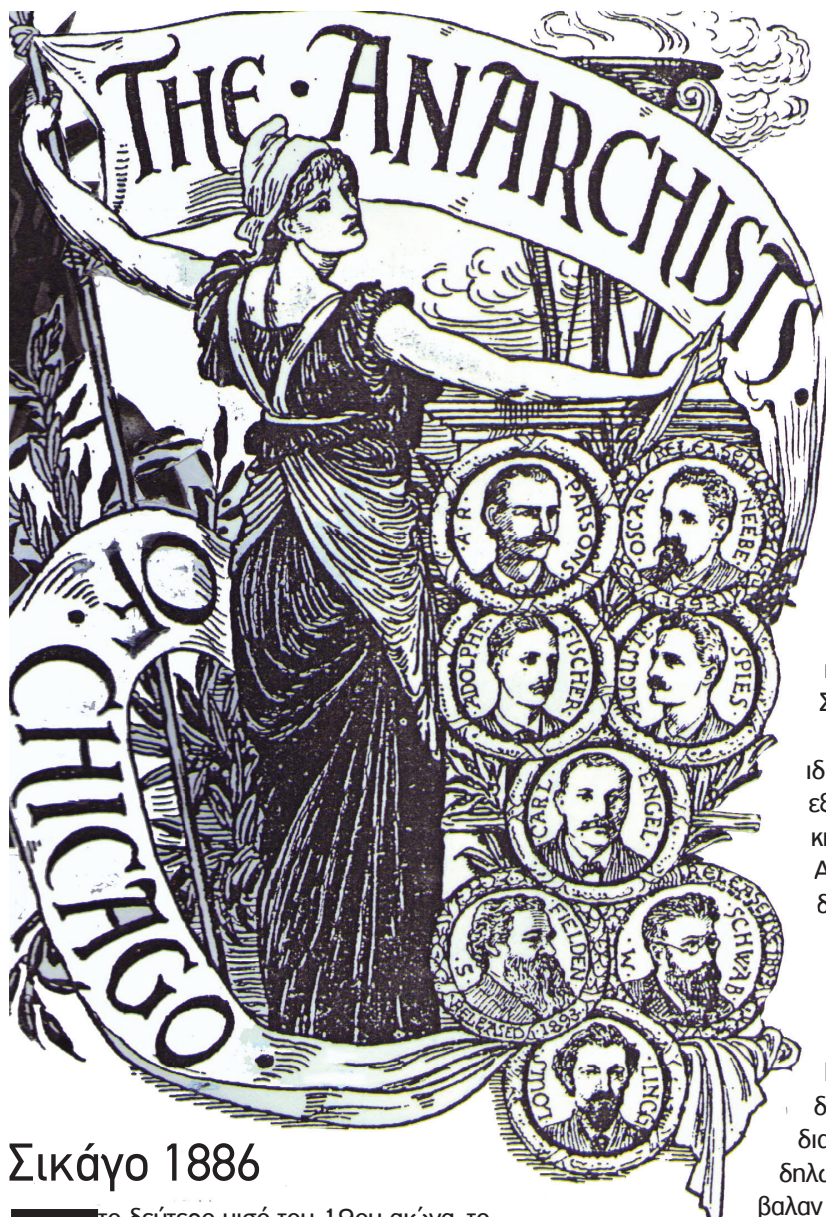
Για επιπλέον υλικό, ενημερώσεις και αναλύσεις: ipposd.org

Για επικοινωνία: Κάθε Τρίτη και Παρασκευή 18:00-20:00 στον αυτοδιαχειριζόμενο χώρο Επί τα Πρόσω (Πατρέως 87)

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ

Οι δρόμοι ακόμα φωνάζουν:

«Κατάργηση της εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο»

Σικάγο 1886

Στο δεύτερο μισό του 19ου αιώνα, το αμερικάνικο κράτος έθεσε τις βάσεις για να γίνει η παγκόσμια υπερδύναμη των ημερών μας. Εκατοντάδες χιλιάδες μετανάστες εργάτες, ταξίδευαν από την Ευρώπη και αλλού αναζητώντας δουλειά. Το καπιταλιστικό σύστημα βασιζόταν κυρίως στο ολοκληρωτικό ξεζούμισμα των εργατών. Συνήθως, η εργάσιμη ημέρα υπο-

λογιζόταν από την Ανατολή μέχρι τη Δύση του ηλίου, ενώ οι μισθοί αρκούσαν απλά για την επιβίωση των εργατών.

Ανάμεσα σε αυτούς τους μετανάστες εργάτες, έφτασαν στις ΗΠΑ οι σοσιαλιστικές ιδέες και αναπτύχθηκε ένα ιδιαίτερα ριζοσπαστικό εργατικό κίνημα που έθεσε τις βάσεις για το 8ωρο.

Ήδη, από τα 1876 είχε ιδρυθεί το εργατικό κόμμα, ενώ μετά το 1880 και τον ερχομό του Πόχαν Μοστ στις ΗΠΑ, ιδρυτή της Μαύρης Διεθνούς και οπαδού του Μπακούνιν και του Νετσάγιεφ, το αναρχικό κίνημα απέκτησε μεγάλη επιρροή στους εργάτες. Το 1883 αναρχικοί εργάτες από 26 πόλεις, συναντήθηκαν στο Πίτσμπουργκ και ανασυγκρότησαν τη Διεθνή Ένωση Εργατών, με δύο κύριες τάσεις, την αναρχοατομικιστική του Μοστ και την περισσότερο συνδικαλιστική του Σπαίζ, γνωστή και ως «ιδέα του Σικάνο»..

Στο Σικάγο, το αναρχικό κίνημα ήταν ιδιαίτερα ισχυρό. Το 1884, οι αναρχικοί εξέδιδαν την πρώτη καθημερινή αναρχική εφημερίδα στον κόσμο, το *Chicagoer Arbeiter-Zeitung*, συν μια ακόμα εβδομαδιαία και μια κυριακάτικη έκδοση. Μέχρι το 1886, αυτές οι εφημερίδες πουλούσαν πάνω από 26 χιλιάδες φύλλα τη μέρα και διαβάζονταν από τη μεγάλη κοινότητα γερμανών μεταναστών της πόλης. Εκτός αυτού, οι αναρχικοί του Σικάγου δραστηριοποιούνταν σε συνδικάτα και διαλέξεις, χορούς, βιβλιοθήκες και άλλες εκδηλώσεις για τους εργαζόμενους. Αυτά συνέβησαν στη δημιουργία ισχυρών δεσμών ταξικής αλληλεγγύης, που ανησυχούσαν τα αφεντικά να διαλύσουν τις εργατικές οργανώσεις.

Στο Σικάγο, χάρη στα πολυάριθμα παραδείγματα βιαιοπραγιών της αστυνομίας, πάρα πολλοί εργάτες προσχώρησαν στη Διεθνή. Οι πιο ικανοί και μαχητικοί ηγέτες της Διεθνούς στο Σικάγο ήταν ο Πάρσονς, ο Σπάιζ, ο Σάμουελ

Φήλντεν και ο Μάικελ Στσουώμπι.

Για την καθιέρωση του 8ώρου, οργανώθηκε απεργία των εργατών για την 1η Μάη, στην οποία συμμετείχαν περίπου 65 χιλιάδες εργάτες. Παράλληλα, χιλιάδες μπάτσοι και χαφιέδες περικύκλωσαν την πόλη.

Δύο ημέρες αργότερα πραγματοποιήθηκε μια μαζική κοινότητα στο εργοστάσιο ξυλείας McCormick με περίπου 500 απεργούς. Ξαφνικά έφτασε δύναμη 200 αστυνομικών και, χωρίς καμία προειδοποίηση, επιτέθηκε στο πλήθος με κλομπ και περίστροφα. Σκότωσαν τουλάχιστον έναν απεργό και τραυμάτισαν σοβαρά πέντε ή έξι άλλους.

Οι αναρχικοί εργάτες, μέσα από την εφημερίδας τους, πραγματοποίησαν κάλεσμα σε συγκέντρωση διαμαρτυρίας για το επόμενο βράδυ στην πλατεία Haymarket. Στη συγκέντρωση, που συμμετείχαν χιλιάδες εργάτες, η αστυνομία επιτέθηκε με βανουσότπη ώστε να τη διαλύσει. Ξαφνικά, μια βόμβα έπεσε εκεί που στέκονταν οι μπάτσοι και τραυμάτισε 66. Απ' αυτούς οι επτά πέθαναν αργότερα. Η αστυνομία άρχισε αμέσως να πυροβολεί το πλήθος, σκοτώνοντας αρκετούς και τραυματίζοντας 200. Μέχρι και σήμερα ακόμα δεν έχει εξακριβωθεί ποιος έριξε τη βόμβα.

Μέσα σε λίγες μέρες η αστυνομία συνέλαβε τους κυριότερους αναρχικούς επαναστάτες της πόλης – τους Σπιάζ, Φήλντεν, Στσουώμπι, Άντολφ Φίσερ, Τζωρτζ Ένγκελ, Λούις Λινγκ, Όσκαρ Νημπ και άλλους, ακόμα και τους 25 τυπογράφους της “Εργατικής Εφημερίδας”. Ο μόνος που διέφυγε ήταν ο Πάρσονς που η αστυνομία δεν μπορούσε να τον συλλάβει παρά το φοβερό κυνηγητό, ενώ οι εφημερίδες απαιτούσαν συνοπτικές δίκες και εκτελέσεις των ενόχων.

Η δίκη τους ξεκίνησε στις 21 Ιουνίου και τελείωσε στις 20 Αυγούστου 1886, όπου οι επτά καταδικάσθηκαν σε θάνατο και ο Όσκαρ Νημπ καταδικάσθηκε σε 15 χρόνια φυλάκιση. Ο Φήλντεν και ο Σουώμπ έκαναν αίτηση για χάρη και η ποινή τους μετατράπηκε σε ισόβια. Οι υπόλοιποι ζήτησαν ελευθερία ή θάνατο, με αποτέλεσμα οι τέσσερις να εκτελεστούν στις 11 Νοεμβρίου 1887 ενώ ο Λινγκ αυτοκτόνησε την προηγούμενη πυροδοτώντας ένα τσιγάρο με δυναμίτη μέσα στο στόμα του.

Μέχρι τις μέρες μας, και ειδικά σήμερα που δρομολογείται ξανά η κατάργηση του 8ωρου, το μήνυμα της εξέγερσης των εργατών του Σικάγο εξακολουθεί να είναι επίκαιρο, αποτελώντας πηγή έμπνευσης και αγώνα για τους αγωνιζόμενους διεθνώς. Ζήτω η Εργατική Πρωτομαγιά!

Θεσσαλονίκη 1936

Ο αιματοβαμμένος Μάης του 1936 στη
Θεσσαλονίκη μέσα από τα μάτια του μπαρμπα
Γιάννη Ταμτάκου

Καθώς δεν είμαι θεωρητικός, θα αναπτύξω ορισμένα πράγματα πρακτικά, τα οποία έζησα προσωπικά το Μάη του '36 στη Θεσσαλονίκη. Ήμουν κι εγώ μέσα στους 52 κατηγορούμενους που συνεληφθησαν ως υπεύθυνοι για τα γεγονότα. [...] Τον Απρίλιο του 1936 είχε γίνει ένα συνέδριο των καπνεργατών στη Θεσσαλονίκη. Ένα από τα βασικά αιτήματα ήταν να εφαρμοστεί και ο νόμος περί «τόγκας» (σ.τ.ε. να συνεχιστεί δηλαδή η διαλογή του καπνού ανάλογα με την ποιότητα από τε-

χνίτες καπνεργάτες ώστε να μη χαθούν μεροκάματα) [...] Στις 9 Μάη του 1936 ξεσπάνε και τα γεγονότα της Θεσσαλονίκης. Στο Καπνεργοστάσιο της Κομμέσιαλ, οι εργάτες θέσανε τα αιτήματα τους στον εργοδότη, αυτός δεν τα δέχτηκε και προχώρησαν σε κατάληψη του εργοστασίου. Κλείστηκαν μέσα, έβαλαν μαύρες και κόκκινες σημαίες και ζητούσαν την συμπαράσταση των άλλων επαγγελματιών. Και πράγματι οι εργάτες ξεσηκώθηκαν σε απεργίες για συμπαράσταση των καπνεργατών –οι τσαγκαράδες, οι ραφτάδες, οι οικοδόμοι, οι μεταλλουργοί- κι έγινε πανθεσσαλονικιώτικη απεργία.

Σε μια από τις συγκεντρώσεις, στη διασταύρωση Εγνατίας και Βενιζέλου, δίνει ο αστυνομικός διευθυντής Ντάκος εντολή και ανοίγουν πυρ στους συγκεντρωμένους και σκοτώνουν 8 εργάτες. Αργότερα σκότωσαν μια καπνεργάτρια, την Αναστασία Καρανικόλα, μπροστά σ' ένα περίπτερο. Μεταξύ των νεκρών ήταν και ο Τάσος Τούσης, ένας εργάτης στις επιδιορθώσεις αυτοκινήτων από το Ασβεστοχώρι. Τελικά οι σκοτωμένοι είναι δώδεκα με δεκατρείς και οι τραυματίες τριακόσιοι.

Τα γεγονότα αυτά προκάλεσαν τέτοια έξαψη που έβλεπες να κατεβαίνουν αυθόρμητα, από όλες τις συνοικίες, άντρες, γυναίκες, παιδιά και να πετροβολούν τους χωροφύλακες με σκοπό να τους αποδεκάτισουν. Καταφέραμε, με τα λίγα μέσα που είχαμε στα χέρια μας, με πέτρες, ξύλα κτλ. να κλείσουμε τους χωροφύλακες μέσα στα αστυνομικά τμήματα και στο

Διοικητήριο. [...] Εμείς ρίξαμε το σύνθημα να βάλουν φωτιά στα τμήματα και να κάψουν τους χωροφύλακες και γι' αυτό χαρακτηριστήκαμε προβοκάτορες από το ΚΚΕ.

Η απεργία βρίσκεται σε μεγάλη ένταση. Καλούμε τη ΓΣΕΕ να κηρύξει γενική απεργία. Όσπου να συνεννοηθούν αυτοί μεταξύ τους η απεργία άρχισε να ξεθυμαίνει. Ενώ λοιπόν γενική απεργία δεν έλεγε να ξεκινήσει, άρχισαν να καταφτάνουν στρατεύματα και ιππικό από τη Λάρισα. Το λιμάνι γέμισε πολεμικά πλοία. Καταλαβαίνετε τι καταστολή ακολούθησε. Έτσι έσβησε η ηρωική εξέγερση των εργατών της Θεσσαλονίκης. [...]

Η κατάσταση αυτή άνοιξε το δρόμο για τη δικτατορία του Μεταξά, προς το φασισμό. Και θέλω να τονίσω στους νέους, γιατί η δική μας η γενιά φεύγει σιγά-σιγά, ότι εάν η εργατική τάξη είναι ανίκανη να εκμεταλλευτεί αυτές τις στιγμές, που ξεσπάνε αυθόρμητα, εάν πάρει τον κατήφορο προς τα κάτω χωρίς να δώσει τη σωστή λύση, αν δεν χτυπήσει δηλαδή κανονικά, το σίδερο που είναι ζεστό, τότε ακριβώς αρχίζει η αντίστροφη μέτρηση, αρχίζει η νίκη του φασισμού. Αυτό έγινε τόσο στην Ισπανία, όσο και στην Ελλάδα με το Μεταξά που έστειλε εξορία όλους τους συνδικαλιστές και όσους πρωτοστατούσαν στο κίνημα.

Απόσπασμα από το βιβλίο «Αναμνήσεις μιας ζωής στο επαναστατικό κίνημα»